

Esoterische Kring 1980-1981
Nummer 1, 13 oktober 1980

ONTWIKKELINGEN IN DEZE TIJD

Inleiding

We hebben vanavond als gastspreker een filosoof. U weet wat een filosoof is? Hij neemt een mosterdzaadje en maakt daaruit een kosmos in plaats van een mosterdstruik. Daar heb ik dus weinig over te zeggen.

Misschien mag ik in plaats daarvan ingaan op de ontwikkelingen die geestelijk en anderszins op dit ogenblik, in deze tijd, gaande zijn.

Dat het een onrustige tijd is hoef ik u niet te vertellen, dat weet u zelf wel. Maar hebt u ook opgemerkt dat u innerlijk onredelijk bent op het ogenblik? Waarschijnlijk niet, dat merken de anderen eerder. Wanneer u op het ogenblik reageert dan reageert u heel vaak niet op feiten, maar in wezen associatief. En daar is een reden voor.

In deze periode van zeer grote spanningen is het verschil tussen de wereld van het denken en de wereld van de daad iets kleiner geworden. Indirect ook de scheiding tussen de wereld van de geest en de wereld van de stof. We merken dat aan onze kant. We zien allerlei golven binnenkomen. Golven van emoties, van onrust. Vooral ook van onlustgevoelens. Wij aan de andere kant proberen daar wat tegenover te stellen. Dat lukt meestal niet helemaal, maar je doet je best: Stel u het volgende voor, dan heeft u een klein beetje een beeld.

Wanneer er spanningen op aarde zijn kunt u zich die het best voorstellen als een stuk elastiek dat wordt uitgerekt. Wanneer je dat elastiek rekt wordt het dunner en gelijktijdig vigeert het gemakkelijker in hogere trilling. Komt er op aarde enorm veel menselijk oproer, emoties, onredelijkheid naar voren, dan ontstaat er in de astrale sfeer een soort spanning doordat steeds meer delen van die sfeer gekristalliseerd worden.

U weet allemaal naar ik aanneem, wat schijnvormen zijn. Een gedachte kan een schijnvorm worden wanneer ze door voldoende mensen wordt gedacht en de houdbaarheid daarvan is afhankelijk van de intensiteit waarmee daar verder neg kracht aan wordt toegevoegd. En dat betekent dat in wezen iets van de eigen energie of materie van die astrale wereld gecomprimeerd wordt, zodat die wereld dunner wordt. Dat betekent verder dat die wereld daardoor gaat resoneren.

Normalerwijze is die resonantie alleen op één bepaald punt; t.w. het brandpunt waaromheen de schil zich opbouwt. Maar op het ogenblik dat er al heel veel schillen zijn en voortdurend worden opgebouwd en afgebroken – want ook dat laatste is aan de gang – zie je dat het geheel een veel grotere scala van trillingen gaat doorlaten. Wij zeggen dan dat die sfeer resoneert omdat elke beroering vanuit de dichtstbij gelegen sferen wordt doorgespeeld naar de andere grens van die astrale wereld. Dat betekent dat tussen de werelden van de stof en de levensenergie enerzijds én de werelden, die we Zomerland en Schaduwland noemen anderzijds, op dat ogenblik een betrekkelijk sterke uitwisseling is van invloeden en beïnvloedingen

Wanneer dat echter bestaat hebben we niet alleen maar te maken met een oorspronkelijke trilling. Dat weet u. Elke trilling heeft een aantal harmonischen en dat betekent dat één trilling, die vanuit de geest met zo groot mogelijke kracht via de astrale wereld naar u wordt geprojecteerd, een enorm aantal neveninvloeden teweegbrengt op uw wereld. En een invloed die vanuit uw wereld komt doet bij ons zoveel secundaire beelden ontstaan, dat het vaak erg moeilijk is om uit te maken wat eigenlijk de bron is.

Vanuit de vormloze sferen kunnen we daar veel aan doen, want dan kunnen we die tussenwereld uitschakelen. Maar degenen die dat doen en kunnen doen mogen dan wel de

meest bewusten zijn en degenen die het krachtigst op uw wereld inwerken. Aan de andere kant zijn het toch in vergelijking – en dat moet je niet over het hoofd zien – maar weinig entiteiten tot diegenen, die in Schaduw- en Zomerland op dit moment actief zijn. Bovendien zijn de laatsten ook nog veel meer op de aarde gericht dan wij, die een vormloze wereld hebben betreden.

De moeilijkheid is dus dat we vanuit de sferen inwerkingen krijgen die niet zo bedoeld zijn, maar die bij mensen bepaalde reacties wakker roepen. En ook bij dieren wat dat betreft en soms ook bij het plantenleven. Aan de andere kant is het juist in de werelden, die dicht bij u liggen, niet goed mogelijk om direct te reageren op iets dat op aarde gebeurt.

Om u een typisch voorbeeld te geven: Bij de aardbeving in Algerije zijn heel wat slachtoffers gevallen. Maar omdat daar zoveel secundaire effecten aanwezig waren was het heel erg moeilijk om tijdig voldoende afhalers te vinden. Er zijn gidsen ingeschakeld die groepen van 10 tot 100 man hebben moeten meenemen, eenvoudig omdat de familie, de eigen overgeganen, nog niet wisten wat er aan de hand was. Die moesten eerst opgeroepen worden. Er zijn mensen op aarde in uitgetreden toestand daar naar toe gegaan om te helpen die groepen over te brengen.

Normaal zie je dat niet. Zelfs in een oorlog is het bijna zeker dat iedere soldaat, die sneuvelt en elke burger, die omkomt nog wel persoonlijk wordt afgehaald. Nu was dit ineens veel moeilijker en verliep er vaak tussen het persoonlijk belangrijke contact en het punt van de overgang een tijdsspanne die u in uren, misschien in tientallen uren in enkele gevallen, zou moeten uitdrukken.

Als je dat zo beziet dan ga je je natuurlijk allerlei vragen stellen: Want wanneer u gewoon aan esoterie doet, dus u nog bezighoudt met de vormenwereld en met alles wat op uw eigen wereld gebeurt, dan zit u eigenlijk in diezelfde verwarring.

Wanneer u contact op gaat nemen met geestelijke werelden en u komt alleen nog in die vormkennende werelden terecht, dan is de kans erg groot, dat u geconfronteerd wordt met allerlei harmonische en dus op uw wereld niet ware reflexen van het aardse gebeuren. De werkelijkheidszin raakt dan een beetje zoek. Wat kun je daaraan doen?

In de eerste plaats: ik zou proberen om, wanneer u ooit mediteert of wat anders doet, het vooral te doen op het vormloze of op uzelf. In beide gevallen hebt u een zeer goede kans, dat veel storende factoren aan u voorbij gaan, omdat u daarbij eigenlijk het astraal voor een groot gedeelte ontwijkt en waar het optreedt als verbindinglijn, de invloed daarvan in verhouding tot de wisselwerking met de sfeer waaraan u bezig bent, zeer klein is.

Wanneer de storingsfactor één op honderd is dan zegt het weinig. Wordt het 1 op 10, dan wordt het al erg vervelend en wordt het 1 op 5 dan kun je zeggen dat je onverstaaenbaardheid krijgt. Als u op dit ogenblik normaal naar Zomerland gaat, dan kan die storingsfactor liggen tussen de 30 en 50. En dat wil zeggen dat het vervormende element al veel te groot is geworden.

Gaan we verder met de esoterie en zijn we met ons eigen innerlijk bezig dan is het verstandig om je te richten op de grootste krachten. Voor mijn part God of het hoogste Licht dat u zich kunt voorstellen en vanuit dit licht dóór uzelf te werken zonder daar al te veel geestelijke zaken bij te betrekken.

Dat klinkt krankzinnig. Zitten we hier esoterie te geven en ik vertel u dat u eigenlijk geestelijke zaken even buiten beschouwing moet laten, maar op dit ogenblik is dat verstandiger. Dat duurt overigens nog een paar maanden en is waarschijnlijk in januari weer afgelopen. Dan kunt u weer de normale technieken met goed resultaat en zender misleidingen hervatten.

Zoek je naar licht en kracht dan is het naar ik meen heel erg belangrijk dat je dat alleen in verband met jezelf doet. Niet egoïstisch maar je kunt zelf het centrum zijn dat in je eigen wereld uitstraalt. Op het ogenblik dat je er tussenpersonen of voorstellingen bij betreft is de kans op storingen al weer veel groter.

Gebruik je daarbij algemeen gangbare beelden dan wordt het nog veel gevaarlijker. Ik zal u een voorbeeld geven. U kent allemaal waarschijnlijk wel die heilig-hart beelden. Dat is Jezus met Zijn hart tentoongesteld. Nu is dit voor heel veel mensen het beeld van de Jezus waarmee ze contact maken. Een voorstelling in zwang gekomen ongeveer zo'n 1500 jaar geleden. De

mensen hebben daarvan een astrale schil opgebouwd. Wanneer je nu tot Jezus bidt met die voorstelling op de achtergrond dan begin je direct een astraal gebied te benaderen en in dat astrale gebied bestaat die overspanning. Daardoor kun je niet meer zeggen: ik heb hier alleen maar met een tussenstadium, een soort hulpstation te doen. Neen, je wordt hierdoor geconfronteerd met alle verwarringen. Ook met de verwarringen die uit duisterder werelden komen of met de verwarringen die komen uit de grenzen van Zomerland, het Schaduwland enz.

Het zal u duidelijk zijn dat degenen, die op dit ogenblik naar zo'n vorm bidden die algemeen erkend en vereerd is, gevaar lopen dat ze allerhand inspiraties krijgen die precies en averechts verkeerd uitpakken. Neem je daarentegen iets vormloos dan wordt het beter. Maar neem ook geen algemeen erkend symbool.

Er zijn b.v. heel wat mensen die als symbool voor God de driehoek gebruiken met daarin het alziend oog. Dat gebeurt al vele eeuwen, op zijn minst al vanaf 1600. Het is dus een astraal beeld geworden. Normaal een schitterend versterkingsstation. Een station waar wisselwerkingen uit voortkomen. Maar op dit ogenblik een station, dat niet in staat is de juiste reflexen door te geven. Dat zwaar gestoord is. Misleidingen, krachtverlies en dergelijke kunnen daaruit voortkomen.

Het zal u duidelijk zijn dat we moeten kiezen voor iets waarvoor geen vorm bestaat, zodat er ook geen astraal kontrapart als een soort schil van kan zijn opgebouwd.

Dan hebben we op het ogenblik ook nog te maken met verschillende golven van kosmische invloed. De eerste kent u allemaal. Het is de sterke roodinvloed die eigenlijk bijna bij voortdurende opduikt. Zo nu en dan is er een flits wit tussen en dan zie je even een paar dagen blauw komen, het bezinnelijke licht. Maar daarna is het weer mis. Dan is het weer donderen en is het weer rood en meestal niet al te mooi.

Negatieve rood-factoren zijn vanuit de directe kosmos, dus vanuit uw stoffelijke wereld, sterk. Geestelijk bestaan de storingen waarover ik al gesproken heb en daarnaast de sterke wit-invloed, die nu reeds zeg maar vanaf de 15e veel sterker in geestelijk opzicht wordt uitgezonden.

Wanneer u met al dit voorgaande rekening houdt dan kunt u zeggen "Wanneer ik probeer te zoeken naar de waarden in dit witte licht dan word ik nog meer verward, wanneer ik geen juiste afstemming heb en dus niet de juiste beelden ontvang."

Maar stel nu eens dat u bezig bent met het Licht zelve – en dan hoeft dat heus niet het witte licht te zijn, het mag ook het gouden licht zijn of wat u maar wilt – dan bent u bezig met het vormloze. Uw concentratie op het vormloze betekent, dat de geestelijke invloed veel scherper en veel juister ervaren wordt dan anders het geval zal zijn. Wanneer het op dit ogenblik gaat om die hogere geestelijke werkingen dan zou je kunnen zeggen, dat je er voordeel bij hebt zolang je maar dat astrale gebied en die vormvoorstelling kunt vermijden. Dat is een raad die ik werkelijk moet geven.

Beste mensen, probeer in jezelf wel degelijk dit licht te vinden. Probeer het echter op dit ogenblik niet toe te passen op geestelijke conflicten of problemen want dat kan verwarring wekken, zeker wanneer het gaat over zaken waar gevestigde voorstellingen over bestaan. Probeer het gewoon toe te passen op uw erkennen van de wereld.

Dat het in de wereld niet goed gaat weten we allemaal wel. En wat is de oorzaak? Ook dat kunnen we vertellen. De oorzaak is een verkeerde mentaliteit. Een verkeerd sociaal systeem. Een verkeerde opvatting van economie. Dus drie factoren. Wanneer je als mens met die conflicten zit is het heel erg moeilijk om je hoofd in de goede richting te houden. Je wordt ontzettend afgeleid.

Er bestaat een heel oud verhaal dat zegt: "Wanneer je op het pad gaat moet je steeds de rechterzijde kiezen. En bij elke afslag eveneens de rechterzijde. Wanneer je namelijk naar links gaat ga je altijd naar beneden. Ga je naar rechts dan ga je altijd naar boven." Een zeer vrije weergave van een waarheid, die vanaf het jaar 800 in de alchemie bekend is.

Voor ons zou dus moeten gelden, dat we steeds weer moeten proberen om de conflicten een beetje opzij te schuiven. Ons niet bezig te houden met het schelden op die rotjongens, die

rotmeiden, die rotpolitici, die waanzinnig geworden pastoors en al die anderen die rondlopen. Als je dat doet kun je jezelf trouwens ook het gekkenhuis in praten, dus veel zin heeft het niet.

We moeten steeds de positieve kant kiezen, hoe moeilijk het ook is. Ik kan begrijpen dat het moeilijk is. U zit daar, krijgt uw belastingaanslag en dan moet u toch nog kijken naar het positieve? Dat lijkt moeilijk maar het is mogelijk.

Dit kiezen voor het positieve heeft namelijk te maken met uw geestelijke instelling. Wanneer u zelf steeds probeert de positieve waarden te zien zult u niet alleen in denkbeelden maar ook in de gevoelswereld steeds positief georiënteerd zijn. Die positieve oriëntatie geeft u dan de mogelijkheid, zeker wanneer u niet naar vormen streeft, in deze periode veel meer invloeden vanuit de hogere geest te ontvangen dan anders het geval is. Maar dan moet u zich werkelijk niet door die wereld in de war laten brengen.

En dat lijkt me soms moeilijk. Het is op het ogenblik overal komkommertijd. Het ene leger komt en het andere leger zal komen. Ik zal proberen het vanuit mijzelf te zeggen:

Wanneer je denkt aan licht en aan kracht dan is het er natuurlijk. Maar op het ogenblik, dat je licht en kracht weer een beetje verwacht met je eigen wereldbeelden ben je niet geconcentreerd genoeg.

Het is belangrijk dat je leert om, wanneer je geestelijke kracht buiten je wilt gebruiken, dat zeer gericht te doen. Dus op één onderwerp en niet op honderd. (de massadoop mag misschien erg interessant zijn voor dominees die weten dat ze anders toch niet meer doopgeld krijgen, maar je moet er niet zomaar met de kwast over gaan als u begrijpt wat ik bedoel).

Je moet echt proberen elk geval afzonderlijk in jezelf te beseffen, te visualiseren en daarin je kracht te ontladen. Dan moet je dat bovendien nog zo doen, dat je alleen het positieve in dat geval probeert te benaderen. Dus als u bezig bent te genezen niet spreken over de pijn die iemand heeft, maar spreken over de mogelijkheid om een groter evenwicht te winnen. (Wat vaak gelijktijdig het einde van de pijn betekent, want daar zijn we gewoon niet over bezig)

Een situatie waarbij hogere krachten en leringen heel vaak een wonderlijke invloed hebben. Wanneer namelijk de astrale weerkaatsingen en de harmonischen die doorkomen zo sterk zijn is ook het verschil tussen u en uw vorige incarnaties veel kleiner dan anders. Dat betekent dat u veel meer uit de persoonlijke Ik-inhoud kunt lezen dan anders het geval is.

Je hebt in jezelf al die levens bij elkaar gehaald; daarvan bent u wijzer geworden, terwijl veel details in de geest nog bestaan, maar stoffelijk niet konden worden overgedragen.

Nu echter, door die eigenaardige toestand zullen heel veel denkbeelden in uzelf gewekt worden. Het zijn dan misschien niet de exacte herinneringen van het verleden, maar het zijn analogen, dus vergelijkbare beelden die passen in uw eigen wereld. Je zou kunnen zeggen dat je enorm inspiratief wordt beïnvloed en die inspiratieve beïnvloeding hangt dan weer af van je eigen instelling. Ben je dus redelijk positief van instelling dan zul je in jezelf inspiratieve beelden zien rijzen, die direct te maken hebben met je gehele persoonlijke ontwikkeling als zodanig.

We spreken over de eeuwige draaiing van het rad. Maar als je dat alleen maar doet dan blijf je een raddraaier. Je kunt beter proberen om gewoon het punt "rust" of "eeuwigheid" voor jezelf voor te stellen en te zeggen: "Kijk, dat is voor mij het belangrijke, al het andere is toch voorbijgaand."

Wanneer je zoekt naar de werkelijke innerlijke rust, dan komen zeker herinneringen van het verleden op, maar ze kunnen worden gebruikt om vorm te geven aan een denken, aan een gevoelsleven dat die rust bevordert en niet de onevenwichtigheid, de strijdvaardigheid die in wezen zinloos is. Strijdvaardigheid heeft namelijk alleen dan zin, wanneer er een concrete tegenstellingen overwonnen moet worden en ten tweede wanneer er inderdaad persoonlijke moed nodig is om die strijd te leveren. Dan is het voor het ik een belangrijke ervaring, zonder dat niet.

Ik heb u een paar aspecten gegeven van deze tijd. Esoterisch gezien is het misschien allemaal niet zo bijzonder, maar praktisch gezien is het belangrijk dat je het weet. Want als je met jezelf geconfronteerd wordt door allerlei vreemde beelden, dromen en herinneringen in je en je weet niet waar ze vandaan komen, dan zul je misschien in de war raken. Of je zult je er door laten overspoelen en geen van tweeën is goed, want je moet jezelf blijven.

Wanneer u geconfronteerd wordt met al die verschillende geestelijke keuze-elementen dan weet u geen keuze meer te maken. U hebt 25 harmonischen en u weet niet eens wat de oorspronkelijke moedertoon is. U kunt niet kiezen, raakt in de war en bent één en al bundel tegenstrijdigheden. In de tegenstrijdigheid die zo in u ontstaat verliest u de rust die u nodig hebt en de beheersingsmogelijkheid die voor u het belangrijkste is. Daarom moet u gewoon proberen om dan maar boven die beelden uit te gaan.

Als je 25 verschillende denkbeelden hebt over wat er zou moeten gebeuren laat je ze allemaal maar rusten. Als je één denkbeeld krijgt kun je er mee verder gaan. Maar zodra er meer zijn laat ze dan voorlopig maar even rusten. Probeer je dan in te stellen op het Hogere Licht. Probeer uit dat Licht de waarheid te vinden en dan zul je als vanzelf zien dat veel misleiding wegvalt en dat daarvoor in de plaats een groter besef van de werkelijkheid komt.

Ik heb nog één punt en dan ben ik zo'n klein beetje klaar met alles wat ik zelf te zeggen heb. We hebben wel eens gezegd: het zijn tijden waarin wonderlijke inwijdingen gebeuren. U kent dat wel, we zeggen dat elke keer weer. Iedereen denkt dan: "Ha, ik." En als die tijd voorbij is zeggen ze: "Waarom ik niet?" Zo gaat dat.

Inwijding is niets anders dan een confrontatie met je hogere en grotere ik. Onthoudt dat nu maar. Wanneer je je in deze tijd niet laat verdoven door alle lawaai om je heen, kun je inderdaad jezelf duidelijker leren zien.

Wanneer je inzicht krijgt in het hogere deel van het ik krijg je ook vanzelf relaties met entiteiten die op dat hogere niveau bestaan. Dan wordt het ik een bron waaruit je veel besef kunt putten, veel weten zelfs kunt verwerven dat je op een andere manier niet zoudt verkrijgen.

Inwijding bestaat er inderdaad in deze dagen. Maar iemand, die met alle geweld ingewijd wil worden zit er eigenlijk heel erg moeilijk voor.

Wanneer je iets krampachtig doet word je gauw ademloos. Iemand die hard wil lopen en met alle geweld zo hard mogelijk wil lopen houdt het maar kort uit. Maar iemand, die in een soort automatische probeert snelheid te behouden en gelijktijdig zich niet richt op zijn eigen beweging maar op een doel, kan veel sneller gaan en die houdt het veel langer uit.

Op diezelfde manier moet u te werk gaan wanneer u bezig bent met inwijding. Kijk naar het einddoel; kijk niet naar het gebeuren. Laat u zelf dragen door het automatisme van uw hogere ik en de invloed die dat eventueel op uw stoffelijk ik kan hebben.

Houdt u er niet mee bezig; het is een verschijnsel. Het is het bereiken van het doel dat belangrijk is. Daardoor kom je veel nader. Je komt veel verder in je benadering daarvan wanneer je niet krampachtig bent.

Probeer niet ten koste van alles ingewijd te worden. Dat heeft weinig zin, zeker in deze dagen. Probeer gewoon bewust te zijn en de voortdurende veranderingen, die in je bewustzijn ontstaan, te zien als een normaal proces. Iets waar je je niet mee bezig houdt maar wat je ten hoogste constateert.

Het ik moet in beweging blijven. Dat is belangrijk. Maar het is niet belangrijk hoe die beweging zich afspeelt. Belangrijk is alleen het doel. Wanneer we het doel duidelijker zien, zijn we als vanzelf verder ingewijd.

Dat is eigenlijk alles wat ik te zeggen had. Ik stond natuurlijk voor de gebruikelijke moeilijkheid. U weet het wel, je kunt altijd praten over de gastspreker en wat die gaat zeggen. Bij een filosoof weet je echter dat wanneer jij het ene zegt, zegt hij het andere. Zo zijn filosofen nu eenmaal. Je kunt je bezig gaan houden met de structuren van de kosmos en alles wat daarbij hoort en eigenlijk kom je geen stap verder.

Ik heb geprobeerd de mij toegemeten tijd voor inleiding deze keer te gebruiken aan zaken, die volgens mij séant zijn. Die van directe betekenis kunnen zijn en die u kunnen helpen de wereld en vooral de processen in uzelf in de komende periode en ook nu beter te begrijpen.

Ik hoop dat ik u daarmee van dienst ben geweest. Is dit niet zo, vergeef het een arme inleider, die altijd weer zoeken moet naar de woorden, waarmee hij de tijd moet vullen opdat de gastspreker zo dadelijk met groot geweld kan doorkomen.

DE GASTSPREKER

Als uw gast zou ik vanavond wat met u willen filosoferen.

Wij denken altijd dat we weten waar we naar toe gaan en dat is onze grote fout. Want wij kennen misschien het verleden; wanneer we heel bewust zijn beleven we de toekomst, maar het wezen van de toekomst kunnen we niet bepalen vanuit het heden. En het is deze moeilijkheid die ons altijd weer parten speelt, juist omdat we geen begrip hebben voor de werkelijkheid waarin wij leven.

Wat is werkelijkheid? Wat is waar? Als er vormen zijn te zien in de wolken dan bestaan ze wel, maar alleen vanuit een bepaald gezichtspunt.

Is het dan waar wat we zien? Ten dele. Het is onze waarheid; maar het is gelijktijdig iets wat door de wind voortdurend vervormd wordt en zelfs als kenbaarheid voor ons verdwijnt. Dat zijn ook de fenomenen die we zien op aarde. De wind van de tijd vervormt ze voortdurend. Maar zouden we op een ander punt staan, dan zouden we ze misschien niet of anders zien.

Zekerheid bestaat niet. Het enige waarvan je zeker kunt zijn is dat je er zelf bent. Maar waar je bent? Daar kun je over strijden.

Wat je bent is over het algemeen meer fantasie dan waarheid en waar je heen gaat is de illusie, waaruit je de kracht put om voor te spelen dat, wat je niet bent en wat je meent te moeten zijn. Want zo is het leven nietwaar? En toch is er ergens een Kracht die wel waar moet zijn. De enige moeilijkheid van de waarheid is dat ze niet uitdrukbaar is.

Is er een kosmische kracht die alles in stand houdt? De enige moeilijkheid is, dat we niet eens weten wat alles is, laat staan wat die kracht is.

Een mens die leeft, ach, die streeft misschien naar zijn vrijheid. Maar wat is vrijheid eigenlijk anders dan alleen leven in de gebondenheden die je zelf aanvaardbaar vindt? Als je dat zoekt, dan moet je de zogenaamde werkelijkheid die je met anderen deelt, opzij schuiven. Een mens die zoekt naar vrijheid ontkent de werkelijkheid, die voor de mensen gezamenlijk tijdelijk bestaat.

Het zijn allemaal denkbeelden en met denkbeelden kun je een ladder bouwen tot aan de hemel. Maar als je er afvalt kom je waarschijnlijk in de lagere regionen terecht, die je juist wenste te ontvluchten door die ladder te bestijgen. Laten we proberen met een zekere eerlijkheid te spreken.

Zekerheden verkondigen is het werk van hen, die niet eens met zekerheid weten wat ze zijn. Naarmate je echter meer beseft wat je bent, wordt je zekerheid kleiner en niet groter.

Iemand, die juist dankzij die onzekerheid open staat voor alles wat hem bereikt, zal een veel groter beeld kunnen opbouwen van een werkelijkheid. Niet een blijvende werkelijkheid. Het zijn nog steeds wolken die langs het zwerk heendrijven naar een onbekende bestemming. daar we weten in ieder geval dat die vormen niet alleen vanuit ons benarde standpunt te zien zijn, maar dat ze voor het besef van een groter geheel betekenis hebben.

In het verleden hebben we vaak gesproken over de noodzaak van vrijheid en we hebben gedacht dat vrijheid de afwezigheid was van een dwingend gezag. Een collega van mij heeft zelfs een werk geschreven over de noodzaak van de vrije zee. Hij dacht als er nu maar geen Staat is die de zeeën beheerst, dan zijn de zeeën vrij. Maar hij vergat dat de zeeën – zeker in die tijd – meer beheerst werden door de wind dan door de Naties ("Britannia rules the waves") en dobert totdat het zeeziek is. Het is raar maar waar.

De beelden die we hadden van vrijheid, die we hadden van ontwikkeling, van bewustwording, van nieuwe denkwijzen, bleken gebaseerd te zijn op een misvatting. De misvatting dat het bekende vrijheid betekent zolang daarin geen regels worden gesteld door anderen. Dat is niet waar. Het is het bekende, de wereld waarin we leven – of ze echt is of niet – die onze Meester is.

We zijn niet gebonden aan een noodlot dat ons alleen maar één nauw spoor laat gaan. We hebben een zekere vrijheid. Maar we zijn niet in staat onze wereld te veranderen. We zijn niet in staat de mensheid te veranderen. We zijn niet in staat alle contacten in een sfeer opeens te veranderen. En zo worden we beheerst door de wereld waarin we leven, of we willen of niet.

Wie zoekt naar een uitweg zoekt naar een vluchtmogelijkheid. Ik denk dit al onze zielen ergens hunkeren om te kunnen ontvluchten aan al datgene waardoor ze bedwongen worden. Gelijkzeitig echter kunnen we niet beseffen, zonder datgene wat ons dwingt. Een vreemde tegenstrijdigheid. Maar dan kun je misschien een andere weg kiezen.

Wanneer je innerlijk bepaalt wat je wilt ervaren, dan werk je op dat ene terrein waar je een grote mate van meesterschap bezit. Wanneer je dan niet probeert de wereld buiten je te dwingen, dan laat je het lot eenvoudig bepalen wat er gebeurt. Maar jij zelf bepaalt wat je beleeft.

Ik denk dat dit het optimum is van vrijheid dat denkbaar is voor de mens en wat dat betreft ook voor de geest. De situatie waarin een mens verkeert is natuurlijk complexer dan hij zichzelf realiseert. En ik dacht dat we door het veranderen van onze visie misschien ook de wereld waarin we leven althans voor ons zouden kunnen veranderen.

Men heeft mij verteld dat op bepaalde Zuidzee eilanden de opperhoofden altijd de dikste vrouwen hebben, want dat is de grootste schoonheid. Wanneer iemand leeft in uw samenleving dan is een mate van slankheid – heb ik mij laten vertellen – voor de vrouw zeer begeerlijk, want dit is haar schoonheid. Nu is de vraag: zou het niet mogelijk zijn als je toch dik bent en van lekker eten houdt om te verhuizen naar die Zuidzee eilanden?

U zegt: "Dat is stoffelijk niet zo gemakkelijk." Maar geestelijk zitten we met hetzelfde conflict. We leven in een gemeenschap, in een geestessfeer, die ons een beeld van onszelf opdringt. Dat is het ideaal. Dat is de schoonheid. Maar dat ideaal en die schoonheid zijn elders misschien precies tegenovergesteld.

Hier geldt een bepaalde soort van kracht als het beste; elders heeft men een heel andere kracht. Zouden wij onszelf niet in kunnen stellen, als mens en ook als geest, op die wereld die het dichtste ligt bij hetgeen we toch al zijn? Het zou misschien voor de vermageringskuren nadelig zijn, maar het zou een groot voordeel zijn voor de gemoedsrust van de mensen en ook voor hun mogelijkheden om zichzelf te zijn.

Mijn wereld is uit de aard der zaak een wereld geworden van Licht, van zeer hoge trilling. In die wereld ben ik harmonischer naarmate ik minder kijk naar details en meer de hoofdzaken beschouw en dat nog vanuit een standpunt van harmonie met mijzelf. Ik weet niet of dat op aarde niet eveneens het geval zou kunnen zijn.

Wanneer een mens op aarde geboren wordt dan begint hij met een bepaalde taak. Die taak is in wezen een door hemzelf opgelegd streven. Wanneer die mens zich bewust zou zijn voor zijn incarnatie van al zijn mogelijkheden en van alle krachten die in hem werken, zou hij waarschijnlijk anders kiezen. Misschien zou hij zelfs niet eens behoeven te incarneren.

Wanneer een mens leeft groeit hij op in een systeem. Hij zal alle beelden van goed en kwaad, van geluk en ongeluk refereren aan beelden van dat systeem en kan er niet onderuit. Maar als hij nu eens in plaats daarvan terug zou grijpen op de eigen kracht, op oerharmonie die het ego bezit met de buiten de tijd liggende kosmos, zou het dan nog nodig zijn om die oordelen te spreken?

Je zoudt het natuurlijk beleven, dat ben ik zeker met u eens. Maar zou die beleving nog dezelfde betekenis hebben en dezelfde zin? Volgens mij is dat niet zo, maar u mag natuurlijk uw eigen mening hebben. Ik stel namelijk, dat wanneer een mens zich vervuld voelt van kracht – onverschillig door welke dat is – hij alleen door die kracht in grote mate onaantastbaar wordt voor de in wezen onbelangrijke zaken die zich rond hem kunnen voltrekken. En als u daar rekening mee houdt, dan is het mogelijk een paar stellingen te geven. Het is maar gesteld.

De mens, die durft teruggrijpen op de kern van zijn eigen wezen zonder daaraan enigerlei materiele of geestelijke, voorstelling te verbinden, voelt zich geladen met de kracht die uit zijn eigen wezen tot hem komt. Hij zal daardoor voortdurend gereleerd blijven aan de werkelijkheid van zijn eeuwige persoonlijkheid en niet meer komen tot de verstoringen, die juist door het verbreken van die relatie of een veranderen van die relatie voortdurend voor hem tot stand komen.

Maar dan moet je nog verder nadenken en stellen: Wanneer ik de kracht van mijn werkelijke wezen kan aanvaarden dan zal daardoor de kracht, die voor mij bruikbaar is, tot het schijnbaar oneindige toenemen.

Zo lang als ik gebonden blijf aan bepaalde stoffelijke of andere beperktheden die mijn denken in beslag nemen, die mijn gevoel bepalen, ben ik slaaf. Zelfs slaaf in een zogenaamde vrijheid. Maar op het ogenblik dat die dingen mij niet wezenlijk kunnen beïnvloeden en ik alleen gedragen word door de kracht van mijn ware ik, ben ik alleen daardoor vrij in die zin, dat niets mijn wezen kan aantasten, dat niets mijn kracht kan vernietigen.

Ik stel het en ik kan het niet bewijzen. Maar ik weet dat het een zeer grote waarschijnlijkheid heeft en dat het voor mij, zover als mijn ervaringen reiken, waar is.

De denker, de filosoof bouwen aan een verklaring van datgene, wat misschien onverklaarbaar schijnt. Zo lang wij zoeken te verklaren, maken we duidelijk dat we niet werkelijk beleven. Het beleefde hoeft je niet te verklaren. Dat is er. Het is juist het niet beleefde wat een verklaring nodig heeft.

In het verleden waren we altijd bezig met het zoeken van verklaringen, het stellen van gedachtegangen. Maar ze waren altijd gebaseerd op zaken, die we niet konden aanvaarden, of die we niet erkenden als bestaand. Wanneer je dit verandert, dan kun je uitgaan van het enige werkelijke wat voor jou bestaat en dan is het misschien beter om daar geen naam aan te geven.

Zeg tegen een mens: God, en hij valt op de knieën. Maar hoe kun je knielen voor iets dat er niet is zoals je het je voorstelt? Je knielt altijd voor een illusie. De werkelijkheid kun je alleen maar ondergaan. Daarom zeg ik ook geen God. Daarom zeg ik niet Christus. Spreek ik niet over alle figuren die eens openbaringen op aarde hebben gebracht, zoals Mozes die de Geboden bracht. Het zijn uitingen. Uitingen zijn onvolledigheden. De ervaring is de juiste.

Mozes kan de werkelijke Wil van God ervaren hebben, maar hij kan ze nooit uitgedrukt hebben in de Tafelen des Verbods. Hij zal ze er persoonlijk in teruggelezen hebben. Een ander kan het niet begrijpen want hij heeft het niet ondergaan.

Het ondergaan is het belangrijke. Als dat zo is dan is het denken een luxe op het ogenblik dat het gaat om de werkelijkheid. Het is iets dat we eigenlijk beter kunnen missen.

Nu lijkt het of ik probeer om de zaken af te breken. Maar ik zeg niets "God" Ik zeg wel: "Werkelijkheid of Licht." Ik zeg: De Kracht, waarin alle tegenstellingen kunnen vervloeien, de Kracht die altijd harmonisch is. De enige werkelijke harmonie van het leven en die ligt niet in uiterlijkheden. Wanneer ik dat zeg, dan denk ik eraan. Dan zie ik mezelf vervagen. Een flard nevel, opgelost door de opkomende zon. Dan ben ik niet meer kenbaar, maar zo intens waar.

Het licht dat in u is, is hetzelfde licht dat in mij is. Geef het dan geen naam en geen vorm. Onderga het door een ogenblik niet te oordelen, geen verschillen vast te stellen, geen normen te stellen door niet te vrezen en niet te verlangen. Wanneer je dat licht zo ondergaat, beleef je de rust. Dan beleef je de werkelijkheid. Maar je beleeft meer. Je beleeft de enige zekerheid die je bezit.

Een mens die zelf geen pijn heeft ziet pijn bij anderen. Hij kan ze leren omschrijven en definiëren, maar hij kan ze niet beseffen.

Een mens die ergens licht ziet bij anderen kan het omschrijven. Hij kan een naam er voor geven, psychologische en andere verklaringen. Maar hij kan niet zeggen wat het is. Dat kan alleen degene die het beleeft.

De beleving is essentie. De omschrijving is bijkomstigheid. Het gaat om de kern, niet om het omhulsel. De zin van woorden verdwijnt wanneer je de waarheid binnentreedt. En slechts waar de Waarheid nog niet kan binnentreden hebben woorden betekenis.

Ik heb het u gezegd: ik filosofer met u. Ik verpak in woorden wat niet te zeggen is. Ik straal uit wat niet te zeggen is, terwijl ik woorden spreek, die zinloos worden door hetgeen ik uitstraal. Het is dwaas. Het zijn zelfs geen gedachten die u kunt volgen. Het is misschien een spanning voor u; misschien een ogenblik van opluchting of van bijna slaap. Uiterlijkheden.

De kracht die geen vorm heeft, de kracht die we licht noemen ofschoon ze licht én duister is, is de werkelijkheid. En wij zijn deel van de werkelijkheid, maar we kunnen haar niet beseffen.

Laat ons haar dan tenminste beleven. Laat alle kritiek en denken een ogenblik rusten en laat het als van binnenuit in jezelf gewoon opborrelen opdat je even vergeet een onderscheid te maken.

Er is een weg naar het licht, maar die weg kun je niet omschrijven. Want licht of datgene wat wij zo noemen, is wat wij innerlijk zijn in waarheid. En de waarheid heeft geen woorden. Daar waar woorden zijn wordt de waarheid ingesnoerd totdat ze haast onkenbaar wordt. Dat is het noodlot wanneer we woorden moeten gebruiken. Wanneer we denkbeelden moeten projecteren, om te beseffen hoezeer we verbonden zijn.

Er is, dacht ik, voor ons maar heel beperkt een uitweg uit dit alles. Maar dat is ook niet belangrijk. Want in onszelf weten we dat ergens een einde komt aan alle verandering en weten we diep in onszelf ook, dat dat einde niet kan zijn rust zonder meer, of dood, maar dat het een andere vorm is van bestaan, die we nu nog niet kunnen benaderen, ook niet in ons voorstellingsvermogen. Die zekerheid hebben we dan ondanks de woorden. Gevoelens die we omschrijven op de meest krankzinnige en onvoldoende wijze, maar gevoelens die bestaan.

Wanneer we onszelf toestaan onszelf te zien dan zien we oneindigheid, zelfs wanneer we weten dat aan de vorm een einde komt. Zo spreekt de waarheid ondanks alles en ondanks alle woorden. Zo vindt de waarheid een weerklank die door alle vormen heen de kern van bewustzijn in allen en alles bereikt.

Het woordloze overmeestert altijd weer de wereld van de formuleringen. Dan is het misschien aan ons met de woorden gegeven althans dit te constateren: dat alles voorbij gaat behalve de essentie, de waarheid, het licht. Dan kunnen we ons permitteren om te speculeren over alle dingen die bestaan, dan kunnen we uitroepen dat eens het einde van de wereld zal komen.

Maar het einde van de wereld is een woord. Het is misschien een vorm, maar het is geen werkelijkheid. Wanneer je de zon dooft schijnt ze nog steeds, alleen anders. Wanneer de wereld ophoudt leeft ze nog, want ze bestaat als besef. Die dingen zijn niet belangrijk en zolang als het onbelangrijke ons beheerst zijn we blind voor de feiten.

Ik heb het u gezegd, de vrijheid van de zee kan alleen bestaan wanneer je ook meester bent van de golven en de wind. Ik zeg u: de vrijheid en de waarheid in u kunnen alleen bestaan, wanneer u wezenlijk meester zoudt zijn van alles wat voor uw beleven, uw kennen en uw wereld zou bestaan en dat bereikt u niet. Wees dan bewust aanvaardend deel van dit woordenspel, van dit uiterlijkheden vertoon, wetende dat het er niet op aan komt.

Onbelangrijkheid van de vormen zal door u ontkend worden, want u leeft in vormen. Totdat u diep in uzelf de kracht gaat vinden die duidelijk maakt, dat de verandering van vormen geen verandering van werkelijke kracht betekent. Dat intensiteit én leven én spel opgaan in waarheid van leven. In een harmonie die niet meer in verhoudingen, in woorden, in lijnen kan worden uitgedrukt.

De kracht in u is het enige waaruit u waarheid kunt kennen. Het licht in u, als je het zo nemen moogt, is het enige dat zinvol is. De steen der wijzen is niets anders dan het licht van de ziel herleid tot kenbaarheid in een wereld van betrekkelijkheden.

Maak uw eigen steen der wijzen. Laat de waarheid in u werken, zonder haar te omschrijven. Laat het licht in u worden tot een gloed die koude tegelijk is; tot een stilte die vol is van alle geluid en laat deze beiden in het stillestaan van uw gedachten zich met elkaar vermengen en zo de tijd, het gebeuren van de tijd omsmelten tot de ware lapis filisofo, de ware steen der wijzen.

Ik heb geprobeerd in woorden, die in zich onwaarheid zijn, een waarheid te laten meeklinken die alleen kan bestaan waar de woorden gestorven zijn. Ik hoop dat datgene, wat niet gezegd is, zo luid in u moge spreken dat het gezegde verbleekt en de waarheid, die uw waarheid is en niet de mijne, beleefd kan worden en u zo vrij kan maken van alle schijn van dwang en u zal doen erkennen de zin van aanvaarding.

Ik dank u omdat u geen grenzen hebt getrokken op dat korte ogenblik, waarin even de kern dichterbij kwam en de illusie begon te wijken.